



ČESKÁ REPUBLIKA

## ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **T. D.**, zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 16. 1. 2017, č. j. CPR-11769-23/ČJ-2016-930310-V238, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 7. 4. 2017, č. j 2 A 6/2017 – 28,

**t a k t o :**

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**O d ů v o d n ě n í :**

**I.**

### Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaná rozhodnutím uvedeným v záhlaví zamítla odvolání žalobkyně a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 14. 4. 2016, č. j. KRPA-34003-16/ČJ-2016-000022-ZAM, kterým bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákon o pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 1 roku. Počátek doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie byl v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoven od okamžiku, kdy žalobkyně pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobkyni podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalovaná v odůvodnění svého rozhodnutí nepřisvědčila odvolacím námitkám žalobkyně. V řízení před správním orgánem prvního stupně bylo prokázáno, že se žalobkyně dopustila

protiprávního jednání, za které jí bylo uloženo správní vyhoštění. Toto protiprávní jednání spočívá v tom, že žalobkyně byla na území České republiky dne 27. 1. 2016 zaměstnána bez povolení k zaměstnání. Žalobkyní předloženému čestné prohlášení zástupce vedoucího restaurace pana Z. R. ze dne 20. 9. 2016 žalovaná neshledala dostatečným důkazem pro zpochybnění zjištěného skutkového stavu. Žalovaná nepřistoupila ani k výsledku svědka navrženého žalobkyní, jelikož by podle jejího názoru nepřinesl nové skutečnosti, a je tudíž nadbytečný. Žalovaná dále uvedla, že žalobkyně měla dostatek prostoru se k věci vyjádřit (dne 27. 1. 2016 do protokolu) a byla jí v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, dána možnost seznámit se s obsahem spisu. S ohledem na zjištěné okolnosti případu nepovažuje žalovaná správní vyhoštění za nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobkyně a dospěla k závěru, že správní vyhoštění je přiměřené. Důvodnou žalovaná neshledala ani námitku, dle které nelze protokoly o podaném vysvětlení použít jako důkaz, neboť správní orgán prvního stupně protokol za důkazní prostředek nepovažoval, poskytl mu pouze předběžnou informaci, která byla následně potvrzena výpovědí účastnice řízení do protokolu dne 27. 1. 2016. Lhůtu k vycestování žalovaná na rozdíl od žalobkyně neshledala nepřiměřeně krátkou, neboť žalobkyně neuvedla žádné zásadní důvody, které by jí bránily ve lhůtě 15 dnů opustit území České republiky. Doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se žalované jeví po zhodnocení důkazů jako přiměřené opatření.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalované žalobu, v níž zdůraznila, že správní orgán zjistil všechny okolnosti svědčící v její neprospěch, ale opomněl zjišťovat i skutečnosti v její prospěch. Žalovaná zcela ignorovala její důkazní návrhy učiněné v průběhu odvolacího řízení, které svědčí v její prospěch, čímž porušila ustanovení správního řádu o provádění dokazování. Jednalo se o prohlášení paní S., přítelkyně žalobkyně, která potvrdila, že žalobkyně jí pouze pomáhala s úklidem po oslavě. To samé se týká prohlášení pana Z. R.

[4] Správní orgány provedly dokazování toliko na základě protokolu o vyjádření žalobkyně a protokolu o podání vysvětlení paní A. S. Pro dokazování v rámci řízení jsou tyto protokoly zcela nepoužitelné. Protokol o podání vysvětlení má pouze předběžnou povahu a slouží správnímu orgánu toliko ke zjištění, zda zjištěné skutečnosti odůvodňují zahájení správního řízení. V rámci řízení je ale následně nezbytné provést řádné dokazování ke zjištění skutečného stavu věci. V této souvislosti žalobkyně poukázala na závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2012, č. j. 4 Ads 177/2011 – 120. Provedení dokazování za pomoci protokolu o podání vysvětlení je podle žalobkyně v rozporu s § 137 odst. 4 správního řádu a žalobkyně tento postup považuje za zásadní pochybení správních orgánů.

[5] Forma uloženého opatření (správní vyhoštění) i jeho délka byla podle žalobkyně vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu. Žalobkyně totiž má legální pobyt na území Polska, plně spolupracovala se správním orgánem, vypověděla pravdu o svém pobytu na území i okolnostech jejího zajištění. Správní vyhoštění žalobkyni brání i v pobytu na území Polska, což neodpovídá okolnostem případu. Správní orgán proto měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení celé záležitosti a umožnila žalobkyni dobrovolné opuštění území České republiky. Závěrem žalobkyně poukázala na kritéria přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění uvedená v § 174 zákona o pobytu cizinců, opětovně zdůraznila nedostatečné posouzení zásahu do jejího soukromého života a připomněla, že vyhoštění je ukládáno z území EU, a je tedy třeba zkoumat rovněž vazby žalobkyně na území Polska.

[6] Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 7. 4. 2017, č. j. 2 A 6/2017 – 28, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Městský soud shledal, že správní orgány při zjišťování skutkového stavu nepochybily. Návrh na provedení důkazů výsledky svědka A. S. a zástupce vedoucího restaurace žalobkyně uplatnila až po vydání

pokračování

rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a proto k nim nemohlo být s ohledem na § 82 odst. 4 správního řádu přihlédnuto. Prohlášení zástupce vedoucího restaurace navíc zcela odporuje důkazům provedeným během správního řízení, zejména pak docházkovému listu do restaurace ze dne 27. 1. 2016 podepsanému žalobkyní.

[7] Poukaz žalobkyně na závěry uvedené v rozsudku sp. zn. 4 Ads 177/2011 označil městský soud za nepatřičný, neboť v posuzované věci měl správní orgán k dispozici docházkový list do restaurace a po oznámení zahájení správního řízení sepsal s žalobkyní protokol o vyjádření účastníka správního řízení, ve kterém před odpověďmi na položené otázky byla žalobkyně seznámena s důkazy, které si k tomuto dni správní orgán prvního stupně opatřil, a žalobkyni byla dána možnost se k těmto podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřit. Stejně tak byla dána žalobkyni možnost vyjádřit se k závaznému stanovisku o možnosti jejího vycestování do vlasti vydanému Ministerstvem vnitra.

[8] Městský soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně o nepřiměřenosti správního vyhoštění a délky doby, po kterou jí není umožněn vstup na území členských států EU. Skutečnost, zda žalobkyně měla oprávnění k pobytu v schengenském prostoru, totiž není podstatná, neboť správní vyhoštění žalobkyně se vztahuje k výkonu práce bez pracovního povolení, nikoli k jejímu nelegálnímu pobytu na území České republiky, jelikož žalobkyni svědčila fikce oprávněného pobytu na území schengenského prostoru. Spolupráci žalobkyně se správními orgány zhodnotily správní orgány v její prospěch a správní vyhoštění a i dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států EU, jí uložily na dolní hranici. Po zhodnocení relevantních skutečností podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve smyslu jednotlivých aspektů dle § 174a téhož zákona neshledal městský soud důvodnou ani námitku žalobkyně na nepřiměřený zásah správního vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života.

[9] Proti tomuto rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost. Uvedla, že správní orgán nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Správní orgány nedbaly požadavků § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, dle kterého rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, neboť možné zásahy do soukromého a rodinného života ve svých rozhodnutích prakticky nijak nezkoumaly, čímž zatížily svá rozhodnutí nepřezkoumatelností. Městský soud tato pochybení nenapravitel a přenesl je do svého rozhodnutí. Mělo být vzato v potaz, že stěžovatelka měla platné povolení k pobytu na území Polska, kde pobývala velká část její rodiny. Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem městského soudu, že správní orgán nemohl přistoupit ke smírnému řešení celé záležitosti a umožnit stěžovateli dobrovolné opuštění republiky. Uložení správního vyhoštění není obligatorní. Správní vyhoštění se neuloží, pokud by takovým postupem bylo nepřiměřeno zasazeno do soukromého a rodinného života cizince.

[10] Stěžovatelka dále městskému soudu vytkla, že nevyložil, proč shledal, že správní vyhoštění bylo uloženo v přiměřené výměře. Městský soud totiž podle stěžovatelky odkázal pouze na zákonné rozpětí, aniž by se zabýval konkrétními okolnostmi případu. Další pochybení městského soudu spatřuje stěžovatelka ve způsobu, jakým se vypořádal s její námitkou, že nebylo řádně reagováno na návrhy na doplnění dokazování. S ohledem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 – 48, má totiž stěžovatelka za to, že v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán s ohledem na § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu povinen i bez návrhu zjistit všechny okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, a není na místě uplatnit zásadu koncentrace upravenou v § 82 odst. 4 téhož zákona.

[11] Stejně jako již v žalobě stěžovatelka namítala, že správní orgán provedl dokazování toliko na základě protokolu o vyjádření účastníka řízení a protokolu o podání vysvětlení paní A. S. Podle stěžovatelky však jsou pro dokazování v rámci řízení tyto protokoly zcela nepoužitelné. V toto souvislosti stěžovatelka poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Ads 177/2011, v němž dospěl k závěru, že podle § 137 odst. 4 správního řádu nelze jako důkazní prostředek použít záznam o podání vysvětlení. Podle stěžovatelky tak je zřejmé, že došlo k zásadnímu pochybení v průběhu dokazování.

[12] Závěrem stěžovatelka uvedla, že městský soud nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí, nedostatečně vypořádal námitky uplatněné v žalobě a nezabýval se náležitě ani skutečným stavem věci. Uplatněné námitky městský soud pouze zrekapituloval, aniž by k nim zaujal přezkoumatelné stanovisko. Stěžovatelka je proto s ohledem na výše uvedené přesvědčena o nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti kasační stížnosti napadeného rozsudku městského soudu.

[13] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti sdělila, že řízení bylo vedeno v souladu se zákonem a setrvala na závěrech uvedených ve svém rozhodnutí, přičemž se plně ztotožnila se závěry městského soudu.

## II.

### Posouzení kasační stížnosti

[14] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přípustná, a stěžovatelka je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupena advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] V posuzované věci se jedná o to, zda byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění stěžovatelce podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném ke dni vydání rozhodnutí žalované, podle kterého *police vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.*

[17] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

[18] Podle § 174a odst. 1 téhož zákona, *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jež je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.*

pokračování

[19] Podle § 82 odst. 4 věty první správního řádu, *ke novým skutečnostem a ke návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídí jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.*

[20] Nejvyšší správní soud se nicméně nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Pokud by totiž rozsudek městského soudu trpěl vadou nepřezkoumatelnosti, mohlo by to mít za následek nemožnost přezkoumat další námitky stěžovatelky; sama o sobě by pak tato vada odůvodnila zrušení napadeného rozsudku.

[21] Nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu stěžovatelka spatřuje v jeho nedostatečném zdůvodnění a nedostatečném vypořádání námitek stěžovatelky uplatněných v žalobě. Podle stěžovatelky se městský soud nezabýval náležitě ani skutečným stavem věci a uplatněné námitky městský soud pouze zrekapituloval, aniž by k nim zaujal přezkoumatelné stanovisko.

[22] Pokud jde o obsah pojmu nepřezkoumatelnosti, odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu k této otázce (srov. například rozsudky ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, nebo ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245). V projednávaném případě Nejvyšší správní soud neshledal takové vady napadeného rozsudku městského soudu, které by odůvodňovaly jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Městský soud totiž svůj rozsudek dostatečně odůvodnil a jeho právní názory jsou logické a srozumitelné. Argumentaci stěžovatelky, že se městský soud věci dostatečně nezabýval, Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Z kasační stížnosti napadeného rozsudku je totiž zřejmé, že městský soud podrobně zrekapituloval veškeré relevantní informace o pobytu stěžovatelky na území ČR, z nichž posléze při posouzení věci vycházel. Stěžovatelce proto nelze přisvědčit ani v tom, že se městský soud nezabýval skutečným stavem věci. Důvodná není ani námitka, že městský soud se nedostatečně vypořádal s žalobními námitkami, pouze je zrekapituloval a nezaujal k nim stanovisko, neboť městský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami a nepochybil tak ani v tomto ohledu.

[23] Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka jako účastník řízení v řízení o jejím správním vyhoštění dne 27. 1. 2016 do protokolu uvedla, že tohoto dne v restauračním zařízení na ulici Mikulášská 6, Praha 1, poprvé (na zkoušku) pracovala jako pomocná síla. Domluvila se s paní S., že si ji vyzkouší, jak umí pracovat, a případně požádá pana vedoucího, zda by ji zaměstnal. Pracovní smlouvu ani živnostenský list nemá. Stěžovatelka začala pracovat v 9:50 hod. a po půl hodině práce přišli do restaurace pracovníci Státního úřadu inspekce práce. Pracovní dobu měla domluvenou na 1 hodinu. Do práce chodí dříve, aby měla čas se převléknout. Pracovní oblečení měla zapůjčené od paní S. Stěžovatelka dále uvedla, že před 3 dny přicestovala z Polska, její náklady na pobyt v České republice platí paní S. Na území České republiky má sestřenicí, kterou ještě nestihla kontaktovat. Dále uvedla, že neexistují důvody, které by jí bránily ve vycestování do domovského státu. Na Ukrajině žije s matkou a babičkou. Otec momentálně pracuje v Rusku. Na území České republiky nemá závazky. Vyjádřila obavu, že v případě vyhoštění by tuto informaci zjistil její zaměstnavatel a že by následkem toho mohla přijít o zaměstnání na Ukrajině, kam se v květnu vrací z mateřské dovolené.

[24] Obsah výše uvedeného protokolu dokládá skutkový stav, z něhož správní orgány vycházely při posouzení věci. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že správní orgány nepochybily a neporušily stěžovatelkou uváděná ustanovení správního řádu, když vycházely z výše uvedeného skutkového stavu. Zároveň je třeba uvést, že uvedené jednání stěžovatelky naplňuje skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců.

[25] V případě námitky stěžovatelky, že správní orgány možný zásah do soukromého a rodinného života stěžovatelky v důsledku správního vyhoštění prakticky nijak nezkontrolovaly, Nejvyšší správní soud předesílá, že již v rozsudku ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 – 34, vyslovil, že „§ 174a zákona o pobytu cizinců obsahuje výčet kritérií, které je nutno vážit při rozhodování o možnosti správního vyhoštění cizince. Správní orgán musí vedle jednotlivých aspektů obsažených v § 174a zákona o pobytu cizinců zohlednit i další obdobná kritéria, budou-li v konkrétním řízení zjištěna. Správní orgán nemusí všech jedenáct kritérií v rozhodnutí výslovně vyjmenovávat. Je však třeba trvat na požadavku, aby z rozhodnutí bylo zřejmé, že ve vztahu k nim činil skutková zjištění a posuzoval je. To na druhou stranu neznamená, že by bylo třeba u některých kritérií předjímat jejich případný dopad na rozhodnutí. Cizinec může být např. ve věku, který sám o sobě nedává jakýkoli důvod považovat správní rozhodnutí právě proto za specifické.“ V posuzované věci správní orgány obou stupňů poukázaly na stěžovatelkou uvedené skutečnosti týkající se jejího rodinného a soukromého života. Následně tyto skutečnosti v souladu s § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců vyhodnotily z hledisek uvedených § 174a odst. 1 téhož zákona a vypořádaly se s nimi. Správní orgány obou stupňů tak ve svých rozhodnutích popsaly okolnosti, pro něž nepovažují vyhoštění stěžovatelky za nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života. Správní orgány se tedy přiměřeností rozhodnutí o správním vyhoštění stěžovatelky zabývaly, a námitka stěžovatelky, v níž tvrdí opak, proto není důvodná.

[26] Důvodná není ani námitka, že městský soud stěžovatelkou tvrzená pochybení správních orgánů při hodnocení přiměřenosti jejího správního vyhoštění nenapravit a přenesl je do svého rozhodnutí. Městský soud se totiž otázkou přiměřenosti správního vyhoštění stěžovatelky zabýval a vycházel z relevantní judikatury zdejšího soudu (rozsudek ve věci sp. zn. 1 As 17/2013), dle které v případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku nuceného vycestování cizince, je nutno vycházet především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k článku 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, zohlednil situaci stěžovatelky, kterou řádně popsal. Při posouzení věci vycházel z jejich osobních a majetkových poměrů ve vazbě na jednotlivá kritéria, která jsou relevantní pro posouzení přiměřenosti správního vyhoštění. Důvodná proto není ani námitka stěžovatelky, že městský soud nevyložil, proč má za to, že správní vyhoštění bylo uloženo v přiměřené míře. O tom, že městský soud při hodnocení situace stěžovatelky a přiměřenosti správního vyhoštění nepochybil, ostatně svědčí také to, že stěžovatelka nenamítá žádnou konkrétní okolnost, či nezjištěnou skutečnost, ke které by městský soud nepřihlédl.

[27] S přihlédnutím k výše uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou námitku stěžovatelky, že městský soud při hodnocení přiměřenosti odkázal pouze na zákonné rozpětí, aniž by se zabýval konkrétními okolnostmi případu. Městský soud navíc ve prospěch stěžovatelky zohlednil, že stěžovatelka se správními orgány spolupracovala. Závěr městského soudu o přiměřené době správního vyhoštění uloženého stěžovatelce pak Nejvyšší správní soud považuje s ohledem na výše uvedené skutečnosti za správný.

[28] Stěžovatelka v kasační stížnosti vyjádřila přesvědčení, že jí mělo být umožněno dobrovolné opuštění republiky a nebylo nezbytně nutné sahat k uložení správního vyhoštění. K poukazu stěžovatelky na § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců Nejvyšší správní soud odkazuje na výše učiněné závěry týkající se přiměřenosti jejího správního vyhoštění. Jednání stěžovatelky naplnilo skutkovou podstatu uvedenou v § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců a správní orgány postupovaly správně, pokud podle citovaného ustanovení rozhodly o správním vyhoštění stěžovatelky. Nebylo proto na místě postupovat podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců (které má pravděpodobně stěžovatelka na mysli, pokud poukazuje na možnost dobrovolného opuštění republiky), dle kterého *rozhodnutí o povinnosti opustit*

pokračování

*území policie vydá dále cizinci, u kterého nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, není-li cizinec oprávněn pobývat na území.*

[29] K poukazu stěžovatelky na skutečnost, že mělo být vzato v potaz její platné povolení k pobytu na území Polska, kde pobývala velká část její rodiny, Nejvyšší správní soud uvádí, že v případě této námitky se plně ztotožňuje s argumentací a závěrem městského soudu, že existence povolení stěžovatelky k pobytu v schengenském prostoru není pro rozhodnutí ve věci podstatné, neboť správní vyhoštění stěžovatelky se vztahuje k výkonu práce bez pracovního povolení, tj. důvod vyhoštění stěžovatelky nespočívá v nelegálnosti jejího pobytu ale ve výkonu práce na území České republiky bez pracovního povolení. Stěžovatelka pak ani v průběhu řízení před správními orgány netvrdila, že by dlouhodobě žila na území Polska, naopak uváděla, že žije na Ukrajině se svou babičkou.

[30] V další námitce stěžovatelka namítala pochybení městského soudu spočívající ve způsobu, jakým se vypořádal s její námitkou, že nebylo řádně reagováno na její návrhy na doplnění dokazování. Jednalo se návrh na výslech svědkyně A. S. a návrh na výslech zástupce vedoucího předmětné restaurace. Městský soud dospěl k závěru, že k těmto návrhům stěžovatelky nebylo třeba přihlížet v souladu se zásadou koncentrace uvedenou v § 82 odst. 4 správního řádu. Nejvyšší správní soud však již v rozsudku ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 – 48, na který stěžovatelka přílehlavě poukazuje, vyslovil, že „*ustanovení § 82 odst. 4 prakticky nelze automaticky použít v řízeních vedených z moci úřední, v nichž má být účastníkovi řízení uložena nějaká povinnost. To se podává zejména z ustanovení § 50 odst. 3 věta druhá, podle níž v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena; toto ustanovení je tak ve vztahu k § 82 odst. 4 lex specialis. Má-li správní orgán povinnost zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena i bez návrhu (z logiky věci bez návrhu toho, komu má být povinnost uložena), nemůže se správní orgán ohledně návrhů takové osoby na provedení dalších důkazů současně dovolávat ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu. Ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu tedy na řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, nedopadá; uplatní se však typicky u řízení zahajovaných na návrh, tedy řízení o žádosti. V nich je koncentrace řízení plně na místě: je totiž v zájmu žadatele, aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné doklady. Rozhodnutí o správním vyhoštění je nepochybně rozhodnutím o uložení povinnosti podle ustanovení 50 odst. 3 správního řádu. Cizinec je povinen opustit území České republiky a je mu zakázáno po vymezenou dobu se na její území navrátit. Proto nelze koncentraci řízení dle ustanovení § 82 odst. 4 použít.*“ Nejvyšší správní soud proto přisvědčil argumentaci stěžovatelky, že městský soud pochybil, když ve vztahu k uvedeným důkazům argumentoval ustanovením § 82 odst. 4 správního řádu.

[31] Zároveň je však třeba uvést, že toto pochybení městského soudu nemá vliv na výsledné posouzení věci. Ve vztahu k návrhům stěžovatelky na doplnění dokazování totiž ob stojí další část argumentace městského soudu, že prohlášení zástupce vedoucího restaurace odporuje důkazům provedeným během správního řízení. Nejvyšší správní soud v této souvislosti dále konstatuje, že skutkový stav vyplývá především z obsahu výše uvedeného protokolu o výslechu stěžovatelky. Nepochybila proto ani žalovaná, která ve vztahu ke stěžovatelkou navrženému výslechu svědka uvedla, že by byl nadbytečný s ohledem na skutečnost, že již byl dostatečným způsobem zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[32] Ve vztahu k dokazování ve správním řízení stěžovatelka v kasační stížnosti dále namítala, že došlo k zásadnímu pochybení, neboť správní orgán provedl dokazování toliko na základě záznamu o podání vysvětlení stěžovatelky a záznamu o podání vysvětlení paní A. S. Nejvyšší správní soud neshledal důvodnou ani tuto námitku stěžovatelky. Z obsahu správních rozhodnutí je zřejmé, že správní orgány vycházely především ze skutečností, které sama stěžovatelka uvedla

do protokolu v průběhu správního řízení, neboť korespondují s obsahem dalších listin obstaraných správním orgánem prvního stupně, které zachycující skutkový stav v předmětné restauraci (úřední záznam žalované ze dne 27. 1. 2016, záznam Státního úřadu inspekce práce, docházkový list) v době, kdy se v ní stěžovatelka zdržovala. Předtím, než se stěžovatelka k věci do protokolu vyjádřila, jí bylo sděleno, jaké řízení probíhá, z jakého důvodu bylo zahájeno a jaké podklady má správní orgán pro své rozhodnutí. Stěžovatelce bylo umožněno v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu se s podklady seznámit a byla řádně poučena o svých právech. Správní orgány proto při dokazování nepochybily.

[33] Argumentace stěžovatelky rozsudkem sp. zn. 4 Ads 177/2011, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podle § 137 odst. 4 správního řádu nelze jako důkazní prostředek použít záznam o podání vysvětlení, proto není v posuzované věci přílehavá, neboť správní orgány vysvětlení paní S. jako důkaz nepoužily, jak ostatně výslovně konstatovala žalovaná ve svém rozhodnutí, kde uvedla, že záznam o podaném vysvětlení nepovažoval správní orgán prvního stupně za důkazní prostředek dle § 51 odst. 1 správního řádu, nýbrž poskytl správnímu orgánu prvního stupně pouze předběžnou informaci, která byla následně potvrzena výpovědí účastnice řízení (stěžovatelky) do protokolu.

[34] Nejvyšší správní soud již nerozhodoval o žádosti stěžovatelky o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Dospěl totiž k závěru, že o ní není třeba rozhodovat, jelikož při rozhodnutí o samotné kasační stížnosti v běhu lhůty pro rozhodnutí o odkladném účinku je o této žádosti již nadbytečné již rozhodovat samostatně, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

### III.

#### Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[35] Uplatněné důvody kasační stížnosti tak nebyly zjištěny, a Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[36] Současně v souladu s § 120 a § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť stěžovatelka v něm neměla úspěch a žalované v něm žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly.

**P o u č e n í:** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2017

Mgr. Aleš Roztočil  
předseda senátu